

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1727/2020
22.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Александар Савић, адвокат из ...и Драган Милетић, адвокат из ..., против тужене Основне школе "Васа Пелагић" из Лесковца, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3109/19 од 14.11.2019. године, у седници одржаној 22.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3109/19 од 14.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3109/19 од 14.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 882/17 од 28.05.2019. године, у првом ставу изреке, одбијен је примарни тужбени захтев тужиље, којим је тражила да суд тужену обавезе да јој, на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015, 2016 и 2017. годину и на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада почев од септембра месеца 2014. године закључно са месецом јуном 2017. године, исплати означене износе са законском затезом каматом од доспећа до исплате. У другом ставу изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд туженог обавезе да закључи анекс уговора о раду којим се запосленој тужили признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, а накнада трошкова за исхрану у току рада изражава у новчаном износу, почев од дана подношења тужбе, те уколико тужени не закључи анекс уговора о раду са тужиљом да се ова пресуда сматра правним основом за утврђивање висине накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаду трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и за њихову исплату тужили, почев од дана подношења ове тужбе и изражавања накнаде трошкова за исхрану у току рада у новчаном износу у исплатним листама, као неоснован. У трећем ставу изреке, обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.267,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3109/19 од 14.11.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је, по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, у смислу цитиране одредбе Закона.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено правноснажном пресудом је накнада штете тужилци због неисплаћеног регреса и накнаде за исхрану у току рада у периоду од 2014. године до 2017. године, које накнаде су тужилци исплаћиване кроз плату, сходно одредби члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/2001...21/2016). О тужбеном захтеву тужиле, нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоврсним тужбеним захтевима, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађан, као ни потребе уједначавања судске праксе, или новог тумачења права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у првом ставу изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде тужилца је суду поднела дана 01.12.2017. године, а вредност предмета спора је 386.766,39 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном захтеву у ком вредност предмета спора очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења, донео у смислу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић